

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Róžański
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Grażyny Zięby-Białowąs

po rozpoznaniu sprawy skazanego **R. R.**

z powodu zażalenia prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 6 listopada 2013 r. sygn. akt II Ko 425/13

o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. i art. 15 § 1 k.k.w. i art. 624 § 1 k.p.k.

postanawia:

I. **uchylić** zaskarżone postanowienie i **umorzyć** postępowanie w przedmiocie warunkowego zawieszenia skazanemu R. R. wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności,

II. wydatkami związanymi z postępowaniem odwoławczym **obciążyć** Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie, na podstawie art. 152 § 1 k.k.w. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k., warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. R. wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 12 października 2007 r., na okres próby 3 lat.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem prokurator Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie.

Zażalenie prokuratora podnosząc zarzuty:

1. obraży art. 152 k.k.w. i art. 69 § 3 k.k. polegającej na warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec skazanego kary 2 lat pozbawienia wolności pomimo niespełnienia przesłanki korzystania przez skazanego z rocznego okresu odroczenia wykonania tej kary oraz na przyjęciu, że wobec skazanego zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami,

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na przyjęciu w stosunku do skazanego pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej,

wnosi o:

- dokonanie zmiany zaskarżonego postanowienia i odmówienie skazanemu R. R. warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary 2 lat pozbawienia wolności, ewentualnie zaś,

- o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie prokuratora jest uzasadnione.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, rozstrzygając kwestię możliwości warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej skazanemu kary dwóch lat pozbawienia wolności, uznał, że zostały spełnione warunki przewidziane w art. 152 § 1 k.k.w., a w szczególności, że skazany korzystał przez okres jednego roku z odroczenia wykonania tej kary. Dokonując takiego ustalenia Sąd ten uznał, że skoro postanowieniem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 18 lipca 2012 r. (sygn. akt II Ko 286/12) odroczone skazanemu wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 18 października 2012 roku, a następnie, postanowieniem tego samego Sądu Okręgowego z dnia 22 stycznia 2013 roku (sygn. akt II Ko 597/12) odroczone skazanemu wykonanie tej kary „na okres kolejnych 9 miesięcy tj. do dnia 18 lipca 2013 r.”, to niezależnie od tego, że drugi wniosek o odroczenie skazanemu wykonania kary pozbawienia wolności został złożony dopiero w dniu 30 października 2012 roku, a więc już po upływie okresu odroczenia wynikającego z postanowienia z dnia 18 lipca 2012 r. – należy przyjąć, że skazany korzystał z odroczenia wykonania kary przez okres jednego roku.

Z tak zaprezentowanym stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Przede wszystkim należy wskazać, że okres udzielonego skazanemu po raz pierwszy odroczenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności upłynął w dniu 18 października 2012 r. Po tej dacie skazany winien rozpocząć odbywanie kary 2 lat pozbawienia wolności ewentualnie, przed końcem okresu, na który udzielono mu odroczenia wykonania kary, złożyć kolejny wniosek o odroczenie jej wykonania. Gdyby taki wniosek został złożony we wskazanym terminie to rozpoznający go sąd, uznając wniosek za zasadny, byłby zobligowany do wliczenia okresu od upływu terminu poprzedniego odroczenia do okresu na jaki sam zdecydował się kolejny raz odroczyć wykonanie kary pozbawienia wolności.

Należy jeszcze raz podkreślić, że takie postąpienie sądu jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy wniosek o kolejne odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności zostanie złożony przed upływem okresu uprzednio udzielonego odroczenia.

Całkowicie odmienna sytuacja ma miejsce, gdy wniosek o kolejne odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności zostaje złożony po upływie okresu, na który uprzednio odroczone wykonanie tej kary.

Okres, który upływa między końcową datą pierwotnego odroczenia, a datą wpłynięcia kolejnego wniosku o odroczenie wykonania kary, nie może być uznany za taki, w którym postępowanie wykonawcze w przedmiocie odroczenia się toczy. Wręcz przeciwnie, upływ terminu pierwotnego odroczenia wykonania kary winien być uznany za zakończenie postępowania wykonawczego w tym przedmiocie. Późniejsze złożenie kolejnego wniosku o odroczenie może skutkować jedynie tym, że okres od upływu terminu wcześniejszego odroczenia do dnia złożenia kolejnego wniosku zostanie potraktowany jako przerwa w biegu odroczenia, która w żadnym wypadku nie może zostać wliczona do łącznego okresu odroczenia (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009 r., OSNKW, 2009 r., zeszyt 4, poz.25).

Reasumując należy stwierdzić, że jeżeli osobą skazaną na karę pozbawienia wolności nie jest kobieta ciężarna ani osoba samotnie sprawująca opiekę nad dzieckiem, wystąpienie jakiegokolwiek przerwy między upływem poprzedniego okresu odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, a złożeniem kolejnego wniosku o odroczenie wykonania tej kary, zawsze spowoduje (mając na uwadze treść przepisu art. 151 § 3 k.k.w.), że okres odroczenia będzie krótszy od roku, a tym samym skazany nie będzie mógł skorzystać z unormowań zawartych w art. 152 § 1 k.k.w.

W przedmiotowej sprawie ustalenia takie mogą być dokonane przez każdy sąd karny, który nie jest związany odmiennym rozstrzygnięciem innego sądu. Wynika to z wyrażonej w art. 8 § 1 k.p.k. zasady jurysdykcyjnej samodzielności sądu karnego. Tym samym, Sąd Okręgowy w Rzeszowie rozstrzygający kwestię warunkowego zawieszenia wykonania kary wymierzonej skazanemu R. R., nie był związany stanowiskiem sądu rozstrzygającego o odroczeniu wykonania kary temu skazanemu wymierzonej.

Mając na uwadze przedstawione wyżej stanowisko, należało uznać zażalenie prokuratora, w części zarzucającej brak warunków do warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej R. R. kary pozbawienia wolności, za zasadne. Okoliczność ta zwalnia Sąd Apelacyjny od ustosunkowania się do pozostałych zarzutów zawartych w zażaleniu.

Mając powyższe na uwadze, a nadto to, że brak warunków do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wyłącza możliwość prowadzenia postępowania wykonawczego w tym przedmiocie, po myśli art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.w., należało zaskarżone postanowienie uchylić, a prowadzone postępowanie w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej R. R. kary 2 lat pozbawienia wolności umorzyć.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 624 § 1 k.p.k.